

er sikkert gået ud fra, at den højere udgift modsvares af fordele ved vandværksforsyningen. Det er i reglen pålagt kommunen at betale erstatningerne.

Efter landvæsenskommissionernes hidtidige praksis er der imidlertid kun i mindre omfang truffet bestemmelse om betaling af erstatninger efter § 25, idet landvæsenskommissionerne har afvist erstatningskrav i de mange tilfælde, hvor grundejernes eget vandforsyningsanlæg ikke overholdt de almindelige sikkerhedsafstande til forurenende anlæg. Denne praksis synes ændret i nogle nyere overlandvæsenskommissionskendelser, som har givet erstatning i sådanne tilfælde, hvis analyserne af grundejerens vand var tilfredsstillende. Den ændrede praksis har vakt bekymring hos forskellige kommunalbestyrelser, der har frygtet, at anvendelsen af § 25 kan bremses af omfattende erstatningskrav, og nogle kommunalbestyrelser har i den anledning rettet henvendelse til miljøministeriet.

Ministeriet er enig i, at gennemførelsen af en fællesordning efter § 25 betyder gennemførelse på det rigtige tidspunkt af en fornuftig vandforsyningsplanlægning, og at grundejere til en vis grad bør indordne sig under en sådan plan uden erstatning, på samme måde som de uden erstatning må indpasse sig under en kloakeringsplan.

I forslaget § 30 foreslås det at begrænse erstatningspligten således, at den kun omfatter de grundejere, der tidligere havde egen *vandforsyningsboring*, men derimod ikke de grundejere, der tidligere havde egen *brønd*. Brønde er i det hele de mindst tilfredsstillende vandindvindingsanlæg; de vil i reglen være gamle, ofte udsatte for forurening og til en vis grad udsatte for udtørring. Det skønnes derfor rimeligt, at de uden erstatning afløses af en fællesforsyning, når der opstår mulighed herfor.

Det fastslås endvidere, at erstatningen til grundejere med boringer dels – som hidtil – kan nedsættes eller bortfalde, hvis ejendommens hidtidige vandforsynings- og spildevandsforhold ikke var lovlige eller kvalitetsmæssig tilfredsstillende, og at erstatningen derudover kan nedsættes under hensyn til anlæggets alder.

I det omfang, der bliver tale om at yde erstatning, fastslås det, at erstatningen kun skal dække udgifterne ved tilslutning (tilslutningsafgift, forsyningsledningsafgift, stik), men ikke øgede årlige driftsudgifter. Afkortningsreglen i stk. 1 sidste pkt., kan få betydning i områder, hvor boreudgifterne er begrænsede. Hvis grundejernes udgifter til egen boring med tilhørende anlæg således har

været mindre end tilslutningsafgiften til vandværket, kan det være urimeligt at fritage ham for hele tilslutningsafgiften til vandværket.

Stk. 2 svarer til den gældende lovs § 25, stk. 4, næstsidste og sidste pkt., jfr. § 64, stk. 2.

Til § 31.

Når et nyt stort vandindvindingsanlæg har medført eller må antages at medføre en væsentlig sænkning af grundvandsstanden i et område, og det skønnes bedst at afhjælpe de vandforsyningsmæssige vanskeligheder i området ved at påbyde tilslutning af området til et alment anlæg, kan der i medfør af den gældende lovs § 19, stk. 2, gives pålæg om en sådan tilslutning. Ejeren af det store indvindingsanlæg, der er årsag til vanskelighederne, må i så fald yde tilskud til tilvejebringelsen af det nye fællesanlæg på grundlag af sin erstatningspligt for skader som følge af grundvandsstands-sænkningen.

I sådanne tilfælde, hvor grunden til gennemførelsen af en samlet vandforsyning ikke er et større antal utilfredsstillende forhold i området, men derimod er et enkelt anlægs erstatningsforpligtende indvirken på forholdene, skønnes det ikke rimeligt at afskære ejere af brønde fra tilskud. I stk. 1, foreslås det, at den hidtidige mulighed for at pålægge ejeren af indvindingsanlægget tilskud til fællesforsyningen opretholdes i denne situation.

Det foreslås endvidere, at bestemmelsen i § 31, stk. 1, også skal gælde i andre tilfælde, hvor fællesforsyningen må oprettes på grund af en enkelt virksomheds indvirkning på grundvandsforholdene, – f. eks. hvor en række ejendomme må sluttes til et alment vandforsyningsanlæg på grund af oprettelse af en losseplads i området.

Til § 32.

Bestemmelsen er i det væsentlige en videreførelse af bestemmelserne i den gældende lovs § 26, § 31, stk. 1, og § 33, jfr. § 36. Bestemmelsen dækker bl. a. § 10.2. i indstillingen fra udvalget vedrørende vandforsyningen i hovedstadsområdet.

Bestemmelsen i stk. 1 omfatter inddragelse af vandindvindingsstilladelser for private, almene vandforsyningsanlæg, således at forsyningen overtages af kommunen. Den svarer i så henseende til den gældende lovs § 26.

Bestemmelsen i stk. 1 må ses i sammenhæng med de nye bestemmelser i §§ 45–48 om almene vandforsyningsanlægs forsyningspligt. Efter disse bestemmelser kan det pålægges et privat, alment vandforsyningsanlæg at foretage udvidelser og ændre sit forsyningsområde. For fremtiden vil der